

## Сценарій «Чарівна ніч»

**Мета:** виховувати у дітей любов і повагу до традицій українського народу, віру у кращу долю рідного краю, бажання творити добро.

**Зима:**

Це завітала до вас я,

Добра тітонька зима.

Скажіть мені, любі діти,

Чи чекали ви на мене?

**Діти:** Чекали!

**Зима:**

Хто мене любить і все про мене знає,

Той швидко загадки мої розгадає.

(загадування загадок).

**Зима:**

Молодці! А може ви пісню про зиму знаєте?

**Діти:** Знаємо!

*Пісня «Завітала зимонька»*

На поле, на лужок сипався сніжок,

Стежиночкою йшла зима.

І падав білий пух, на вишитий кожух,

І усміхалася вона.

Приспів:

В добрий час, в добрий час,

Завітала ти до нас,

Завітала ти до нас,

Наша зимонька.

2.

У зоряний ріжок, тоненький голосок,

Заграла зимонька-зима.

І сипався сніжок, на поле, на лужок,

І усміхалася вона.

Приспів:

В добрий час, в добрий час,

Завітала ти до нас,

Завітала ти до нас,

Наша зимонька.

**Зима:**

Я не просто так прийшла,

Я швидко мчала на санчатах,

Принесла з собою свята.

Хто ж з вас, діти, знає

Які свята зима має?

(Відповіді дітей.)

**Зима:**

Про ці свята знають люди,

А яке найшвидше буде?

**Діти:** Миколая!

**Зима:** Так! Миколая день – найкраще свято для дітей!

Вважається, що протягом року святий Миколай стежить за всіма хлопчиками та дівчатками, записує їхні вчинки до двох книжок: хороші – до білої, погані – до чорної. В ніч на 19 грудня Святий обходить домівки і залишає малечі подарунки, на які вони заслуговують. Якщо дитина увесь рік була слухняна, чемна, старанна, то Миколай кладе їй під подушку гостинця, а якщо неслухняна, вередлива або ледача, то вона отримує від Миколая різочку – вербовий прутик, щоб знала, як слід поводитись. І сьогодні ми перевіримо: чи всі отримають подарунки від Святого Миколая? Чи зможете його зустріти? Щиро й гарно привітати?

**Діти:** Зможемо!

## **Зима**

З нетерпінням я чекаю —

Нині свято Миколая.

Як надворі стане темно,

Він приходить потаємно.

Ще ніхто його не бачив,

Та у ліжечка дитячі

Він кладе під подушки

Подарунки і книжки.

## **Зима**

Вийшов з врат святий Микола

І на землю поглядає.

Попереду вийшов ангел—

Такий радий в цю годину,

Взяв святителя за руку

І веде його в хатину.

*(У кімнаті діти лаштуються спати)*

## **Сергій**

Щоб ти знала, ніякого Миколая насправді нема, а подарунки під подушку кладе тобі мама з татом. Отак!

## **Олеся**

Неправда!.. Мамо! А Сергій каже, що Миколая не існує!

*(Заходить мама, сідає на ліжко до Олесі)*

## **Мама**

Сергій каже? А він звідки знає?.. Ану розповідай.

## **Сергій**

А що тут розповідати? Всім відомо, що Миколая не існує. Його вигадали, щоб дітям подарунки було цікавіше отримувати. Чи не так? Ти сама казала, що брехати не можна.

**Мама**

Оце ти загадав мені загадку... Брехати і справді негоже. Але скажи-но мені, що ти знаєш про Миколая?

**Сергій**

Вчителька розповідала на уроці, але я забув.

**Олеся**

От бачиш! Миколай жив дуже-дуже давно у Миррі Лікійській. Це у Малій Азії...

**Сергій**

Ага, ага – попалася! Учителька географії нам казала, що Азія – то найбільший континент! А ти кажеш – Азія мала, Азія мала!..

**Олеся**

Мамо, скажи йому щось!

**Мама**

Малою Азією називають Туреччину і Близький Схід, пора б уже знати. Так що, Сергію, ретельніше вчи географію, бо потрапиш у халепу.

**Сергій**

Я все одно знаю більше, ніж Олеська!

**Мама**

Годі. Як це ти сестричку називаєш? Та й не час вихвалитися, ми ж ведемо з тобою серйозну розмову. Чи ти вже забув?.. Отож ми з'ясували, що Миколай жив на світі дуже-дуже давно...

**Сергій**

Ну і що що жив? Але зараз він не живе, бо давно помер!

**Мама**

Не поспішай з висновками. Хто тобі сказав, що зі смертю закінчується існування людини?

**Олеся**

А він на уроках дівчатам записки дурні пише, а не учительку слухає.

Бе-бе-бе. (Показує братові язика)

**Мама**

Олесю, хіба ж гарно братові язика показувати? Він же не лікар!

**Олеся**

Він космонавт!.. І цей космонавт мені вчора язика теж показував.

**Сергій**

Коли таке було?!

**Мама**

Годі вже вам сваритися, а то Миколай подивиться, що ви такі нечемні, і не принесе подарунків.

**Сергій**

Знову ти про це. Миколая не іс-ну-є. Це все казочки для малих дітей. Дорослим Миколай нічого не приносить.

**Мама**

А звідки ти можеш знати? От що, я зараз не буду з тобою сперечатися, а скажу декілька слів.

По-перше, Святий Миколай – особа реальна і це факт, який підтверджують численні історичні документи.

По-друге, кожна людина має безсмертну душу.

По-третє, Миколай своїм добродієм життя заслужив повагу в Бога і став святим.

По-четверте, він зараз дивиться з неба на вас і тільки скрушно похитує головою.

І по-п'яте, Антипо вже заготував для вас обох добрячий оберемок різок, а для Сергія – залізну клітку.

**Сергій**

Ага, ще ніхто з моїх однокласників не розповідав ні про які різки під подушкою, ні про які клітки. Всім приносять цукерки, іграшки, банани й апельсини.

## **Мама**

Гадаєш, хтось би зізнався, якби йому під подушку поклали різку? Ні, краще він збреше, ніж погодиться терпіти наклипи від своїх товаришів. Так що добре подумай над моїми словами.

*(Мама йде)*

## **Сергій (вперто)**

Миколая не існує.

## **Олеся.**

То ти не віриш у Святого?

## **Сергій**

Ні, я вірю. Але, погодься, що його зараз не існує.

## **Олеся**

Отже, ти не віриш у Святого Миколая.

## **Сергій**

У Святого вірю, але, ще раз тобі кажу. Миколая не існує, бо я сам бачив, як мама клала під подушку подарунок минулого року.

## **Олеся**

Як собі хочеш. Можеш не вірити, а я лягаю спати. І якщо у тебе на ранок під подушкою з'явиться купа різок. Звинувачуй сам себе. Добраніч.

## **Сергій**

Це тобі Антипко різок наскладає десять оберемків. Зрозуміла?

*(Діти лягають на своїх ліжках і швидко засинають. Тим часом до кімнати заходить дивна істота і починає шепотіти до Олесі.)*

## **Охоронниця**

Вставай, Олеся! Піднімайся!

## **Олеся**

Що сталося? Хто це мене кличе?

## **Охоронниця**

Це я – Охоронниця твого сну.

## **Олеся**

А Сергій спить?

**Охоронниця**

Нехай собі спить

**Олеся**

Що ми будемо робити?

**Охоронниця**

Я проведу тебе дивовижною країною, де живуть людські надії і сподівання.

*(Олеся і Охоронниця сну йдуть кудись, а до кімнати забігає Антипко перевдягнений Охоронницею снів. Антипко будить Сергія.)*

**Антипко**

Сергію, вставай!

**Сергій**

Що таке? Хто це мене кличе?

**Антипко**

Це я – Охоронниця твого сну.

**Сергій**

А-а, зрозумів. Ти мені зараз снишся. Це добре.

**Антипко**

Так, я тобі снюся. Ходімо, я покажу тобі, як батьки дурять своїх дітей!

**Сергій**

Я так і знав. Ходімо.

**Антипко**

Ось поглянь, що там унизу робиться. Бачиш, як метушаться батьки, як діти прикидаються сплячими, щоб тільки вхопити когось за руку!

**Сергій**

Ти ба, і справді!.. Стривай-но, якщо не існує Миколая, то звідки взялася якась Охоронниця сну?

*(Антипко швидко зриває маску і знімає одяг.)*

**Антипко**

А насправді ніякої Охоронниці сну тут нема, бо я Антипко!

**Сергій**

Ти – Антипко? Але ж Антипків так само не існує!

**Антипко**

Розкажи комусь іншому, а не мені! Зараз ти посидиш у залізній клітці, доки я не спіймаю ще когось. Клітку у мене дуже простора і комфортабельна!

**Сергій**

Оце так халепа... Але чого ж я журюся? Це ж тільки сон!..

**Антипко**

Тішся-тішся. Скоро ти зрозумієш, що то не сон.

*(Антипко хапає Сергія за руку і тягне за куліси. На сцені з'являється Охоронниця сну і Олеся.)*

**Охоронниця**

Твій братик казав, що Миколая не існує?

**Олеся**

Казав. Але він страшенно впертий. Ой, а де це ми зараз?! Внизу так зелено і гарно!

**Охоронниця**

Це ми летимо над Узбекистаном. Бачиш у садках тюбетейки, підвішені до гілляк? Це узбецькі дітлахи чекають, що добрий дідусь Турахон принесе їм подарунки.

**Олеся**

А це що?

**Охоронниця**

Це Америка. Тут діти за ірландським звичаєм вішають біля камінів чобіток чи шкарпетку – чекають Санта Клауса.

**Олеся**

Як повернуся, то про все розповім тому впертюхові.

**Охоронниця**



Розповіси, бо сьогоднішня ніч чарівна.

*(Охоронниця сну і Олеся повертаються додому, але у Сергієвому ліжку нікого немає.)*

**Олеся**

Ой, а де він дівся? Ліжко порожнє...

**Охоронниця**

Боюся, що то Антипко забрав його і посадив у свою залізну клітку.

**Олеся**

І що ж нам робити тепер?

**Охоронниця**

Треба кликати на поміч Святого Миколая. Він врятує.

**Олеся** *(молиться)*

Святий отче Миколаю, допоможи моему братикові. Він не завжди буває поганий. Це лише сьогодні рознервував маму, бо старші хлопці з нього насміхалися.

*(З'являється святий Миколай у супроводі двох ангелів)*

**Миколай**

Це ти, Олесю, кличеш мене?.. Кажеш, пропав твій братик? Не інакше як Антипко постарався. Зараз я пошлю своїх ангелів, нехай пошукають.

*(Ангели біжать за куліси і невдовзі повертаються.)*

**1 ангел**

Знайшли. Сергійко сидить в Антипковій клітці, а сам Антипко нишпорить по світу, щоб упіймати ще когось.

**Миколай**

Що ж, підемо зараз до Антипка.

*(Усі збираються і рушають до Антипка. Антипко тим часом повернувся у своє помешкання, розгорнув книгу і щось шукає в ній.)*

**Антипко**

От же капосні діти. Вірять у Миколая, хоч ти плач, хоч ти скач! Але нічого, я ще знайду і не одного!.. Треба лишень переглянути свої записи.. Так... Ось гарна кандидатура. Бавився сірниками і петардами, учительці грубіянив, телевизор дивився до півночі...

*(Заходить Святий Миколай з ангелами.)*

**Миколай**

Стривай-но, Антипку, не поспішай так. Розкажи нам краще, за що ти посадив у клітку цього хлопчика.

**Антипко**

О, го-го!.. Зараз я вам зачитаю його «Добрі» справи. *(Читає)*. «Казав, що Миколая не існує, вихвалявся, що багато знає». Як вам, отче, такі заяви? Показував язика рідній сестрі! Ви тільки уявіть не лікареві, що було б цілком природно, а рідній сестрі!.. продовжувати?»

**Миколай**

Досить. Але дозволь мені з ним особисто поговорити... *(До Сергія)*. То ти, Сергійку, не віриш у те, що твоя мама добра і чуйна людина?

**Сергійко**

Ні, я вірю! Вірю!

**Антипко**

Я протестую! Йдеться про віру в Миколая, а не про віру в доброту мами!..

**2 ангел**

Як ти не можеш зрозуміти, що віра у доброту людську – це і є правдива віра у Миколая?

**Антипко**

А я все одно протестую!

**Миколай**

То ти віриш у добре серце своєї мами?

**Сергій**

Так! Вона у нас – найкраща мама на світі! Вона ніколи не свариться, навіть коли ми з Олесею бешкетуємо...

**Антипко**

А ви слухайте, слухайте. Він сам в усьому зізнається!..

**Сергій**

Вона так уміє пожартувати, що коли ми з Олесею до бійки стаємо, битися враз перехочеться!..

**Антипко**

Чули? Він ще й б'ється!..

**Миколай**

Ти, Антипку, не викручуйся. Чіпати дітей, які вірять у добро і справедливість, тобі зась. А не бешкетують і не бігають лише хворі діти.

**Антипко**

А хіба ж він вірить у добро і справедливість? Він же тому й за мною пішов, що не вірив!

**Сергій**

А ти навіщо мене обдурив?

**Миколай**

Як це? Ану розкажи нам.

**Антипко**

Та я... я костюм карнавальний приміряв

**Миколай**

Який ще костюм?

*(Тим часом ангел знаходить одяг і маску Охоронниці сну.)*

**1 ангел**

Ось цей! Він Охоронницею снів прикинувся!

**Антипко**

Віддай, це моє!.. а що, хіба карнавальні костюми заборонені?

**Миколай**

Карнавальні костюми повинні приносити радість і сміх, а не брехню і сльози. Ти порушив правила. Негайно відпусти хлопчика! У мене для нього є подарунок.

**Антипко**

І так завжди

**Миколай**

Ось тобі, Сергійку, від мене подарунок.

*(Миколай дарує Сергієві книжку.)*

**Сергій**

Дякую! Я про цю книгу мріяв сто років!

**Антипко**

Перепрошую, а можна моєму пацієнтові хоч одну різочку під подушку покласти?

**Миколай**

Одну, кажеш?

**Антипко**

Одну малесеньку різочку. Він все-тани вихвалявся.

**Миколай**

Одну можна. Для профілактики.

**Антипко**

Дякую, я побіг!..

*(Антипко біжить за куліси з радісними вигуками.)*

**2 ангел**

Пам'ятай, Сергійку, якщо людина робить подарунок, то біля неї завжди стоїть Святий Миколай.

**Сергій**

А як він встигає обійти цілий світ за одну ніч? Це ж фантастично!

**1 ангел**

Так, це і справді здається неможливим. Але в цьому світі ще існують дива. Ти ж любиш читати фантастику? Тобі хочеться вірити у все, що написано в книжці, - і ти віриш, хоч яким дивним воно тобі не здається. Повір і в диво святого Миколая, бо без цієї віри людина не знатиме щастя. Повертайся додому і пам'ятай про те, що бачив сьогодні.

*(Миколай і ангели йдуть зі сцени. Сергій повертається до своєї кімнати. Книжки у його руках нема, але він не помічає цього.)*

**Олеся**

Де ти був?

**Сергій**

Розкажу – не повіриш... Слухай, а нам усе це часом не сниться?

**Олеся**

Не знаю, зранку дізнаємося, напевно. Заплющ очі і починай лічити баранців. Один, два, три, чотири...

**Сергій**

Стривай, а де моя книжка?!

**Олеся**

Яка ще книжка? Ти прийшов без книжки.

**Сергій** *(розчаровано)*

Значить, усе це мені наснилося. Таки правда, бо он уже за вікном сіріє...

**Олеся**

А ти під подушку подивись.

**Сергій**

Нема там нічого. Я ж у Миколая не вірив.

**Олеся**

А все-таки

*(Сергій нехотя залазить під подушку і зачудовано дивиться на предмети, які там лежать.)*

**Сергій**

Ой, книжка! І прутик якийсь...

**Олеся**

Ага, всім у школі розкажу, що тобі Антипко різку приніс!

**Сергій**

А-а, розповідай. Що мені якась там різочка проти оцієї книжки?

**Олеся**

Краще б ляльку попросив у Миколая.

**Сергій**

Лялька не має для мене ніякої цінності.

**Олеся**

Що ти розумієш?.. Мамо! А у Сергій різка під подушкою!..

*(Олеся біжить зі сцени)*

**Сергій**

Дякую тобі, святий отче, за подарунок і науку.

*(Сергійко біжить слідом за сестричкою. На краю сцени з'являється Антипко. Він страшенно засмучений.)*

**Антипко**

Знову не пощастило, знову клітка пуста. Що ж, Антипе, бери в руки свою книжку, ручку і телескоп та берися до спостережень. Не може ж бути, що на такій великій планеті та не було нечемних дітей. (Дістає свій телескоп і дивиться по залу). О! Є один! Жуйку жує!.. Ні, здалося... А онде хтось вертиться, як дзига. Так, запишемо... Хоча що у цьому поганого?.. Ой, Антипе, гірка твоя доля.

**Зима**

Пісню слави заспіваймо

Щирим серцем нині враз,

Миколая звеличаймо

В цей святковий величний час.

*(Антипко йде зі сцени. Звучить пісня.)*

**Зима**

А щоб від святого  
Ласку заслужити  
Треба бути слухняними  
І добро чинити  
Ось тоді наш Миколай  
Всіх нас привітає  
Він даруночки свої за добро вручає

**Миколай**

Усім дорослим і маленьким  
Зичу: живіть здоровенькі!  
Усім гостинці я дарую,  
За справи добрі вас шаную.

*(Дарує Миколай подарунки)*

**Миколай**

Най кожного часу і в кожную годину  
Господь вам допоможе, в біді не покине.  
Тіштеся, радійте, діти,  
Та горніться до освіти.  
Хай пожиток із вас буде,  
Як вже вийдете у люди.  
Пильно вчіться і моліться,  
Не лінуйтеся, трудіться  
І від злого стережіться.  
Дуже прошу: обминайте  
Навіть самий менший гріх.  
Батька й неньку поважайте  
І вчителів своїх.  
Святу Христову віру бережіть,

Нікому зла і кривди не чиніть.

*(Пісня)*

**Миколай**

Нам пора.

Всього вам, дітки, найкращого!

Гарних подарунків!

Будьте чемними

До наступної зими!